

land, hvoraf det ene er beliggende i det Sydlige ved Sillinge, indrømmer, at den naturlige Beliggenhed for det andet ikke er ved det ude ved Stranden liggende Lyngby, men derimod ved Ranum, som ligger i Nærheden af Limfjorden.

Berg: Jeg vil kun sige, at der for mig er den Feil ved dette Lovforslag, at det ikke omfatter baade Ranum og Lyngby Seminarium. Jeg stemmer selvfølgelig for Flertallets Forslag.

Ordføreren: Det har selvfølgelig ikke været Udvalgets Tanke at ville negte, at den Forstander, der er Tale om at negte et Mars Løn, efterat Seminariet er nedlagt, ikke skulde have virket med Midtsjerhed og Dygtighed. Tværtimod erkjender vi dette tilfulde; men Grunden, hvorfor vi have foreslaaet, at han ikke faar den samme Godtgørelse som Andenlærer, er alene, at hans hele Lønningsmaade jo er aldeles forskjellig fra de andre Læreres. Vel har han 400 Rd. i Tillæg som Forstander, men han sidder ved Siden deraf i et stort Præsteembede, og Indtægterne deraf maa væsentlig betragtes som hans Lønning, ogsaa som Seminarieforstander, og den beholder han, uagtet Seminariet bliver nedlagt. Det stiller sig altsaa saaledes, at han i Virkeligheden beholder, hvad der egentlig maa kaldes Lønning for hans Seminariegjerning, uagtet denne Gjerning falder bort. Naar et Embede nedlægges, og man da af Villighed giver Vedkommende et Honorar een Gang for alle, f. Ex. det sidste Mars Lønning, er det jo for at sætte ham i Stand til at kasse sig sit Udkomme, indtil han kan faae et nyt Erhverv. Men en saadan Grund er ikke tilstede her, da den Paagjældende vedbliver at sidde i sit Hovedembede og faar sin hele Løn derfor. Han taber ganske vist et Tillæg af 400 Rd., men der gaar jo ogsaa en forholdsvis langt større Del af hans Virksomhed bort. Med Hensyn til Lønningen til Kapellanen, den Gjæld, der hviler paa Kaldet osv., da have vi der fulgt den ærede Ministers Forslag; det er kun dette enkelte personlige Tillæg, som vi ikke have

ment efter Tillæggets hele Natur passende kunde komme den Paagjældende til Gode længere, end selve Seminariet var i Virksomhed. Ugeoverfor Mindretallets ærede Ordfører skal jeg ogsaa tillade mig nogle faa Bemærkninger, idet jeg i Dvrigt kan henholde mig til, hvad der er udtalt af den ærede Minister. Naar han har beraabt sig paa den Tilgang af Elever, der har været i de to sidste Aar eller i tidligere Aar, og Forholdet mellem dem, der ere gaaede til Seminariet og igjen dimitterede deraf, da er det af den Slags Ting, som især beror paa, hvem der er Forstander for Seminarierne, og som skifter, eftersom Forstanderens Personlighed skifter. Naar der er en dygtig Forstander, kommer der et stort Antal Elever, og naar der er en uheldig Forstander, aftager Elevertallet. Vi haabe, at den Forstander, som for Tiden er i Ranum Seminarium, er en dygtig Mand, der vil kunne drage Elever til sig, saaledes at dette Seminarium maa udvikle sig under lignende gunstige Forhold, som det ærede Medlem mente, der var tilstede i Lyngby, og naar der i de sidste 10 Aar har været saa lille et Elevertal i Ranum, har Grunden vistnok ligget i aldeles forbigaende Omstændigheder, hvoraf der ikke lader sig Noget udlede med Hensyn til Fremtiden. Hvad Bygningerne angaar, er det ganske sikkert, at de i Lyngby Seminarium ere bedre end i Ranum; men disse ere nylig istandsatte, saaledes at de fyldestgøre de Krav, som kunne stilles til dem, og det Elevertal, de kunne rumme, nemlig 72, er saa stort, som man efter det Besøg, Seminarierne for Tiden kunne vente, kan antage, der vil komme; ja snarere lidt større. Hvad der maa være afgjørende i dette Forhold, synes usdeltvise at maatte være Hensynet til de Gyne, hvorfra Eleverne komme til det paagjældende Seminarium, og da se vi jo — hvad der er oplyst i Udvalgets Betænkning — at i de sidste ni Aar er der fra de nordlige og vestlige Amter i Sjælland kommet 138 til Ranum, medens der fra samme Amter kun er kommet 23 til Lyngby, hvorimod der fra Aarhus, Skanderborg og Randers Amter er kommet 140 til Lyngby, men kun 2 til Ranum. Der bliver altsaa Spørgsmaalet, om man